

Warszawa, dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1286/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SR del. Justyna Dołhy (spr.)

protokolant: protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 25 kwietnia 2018 r.

sprawy M. M., syna M. i A., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 5 lipca 2017 r. sygn. akt II K 521/16

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności łagodzi do roku i 6 (sześciu) miesięcy; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anita Jarząbek-Bocian SSR del. Justyna Dołhy

Sygn. akt VI Ka 1286/17

UZASADNIENIE

M. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 521/16 został uznany za winnego tego, że w dniu 1 maja 2016 roku w miejscowości S. w okolicach ulicy (...) gmina R., powiat (...), województwo (...) poprzez uderzenie pięściami po ciele i ugodzenie nożem w prawe ramię spowodował u D. J. obrażenia ciała inne niż określone w art. 156 § 1 kk w postaci rany ciętej ramienia prawego o długości 3 cm oraz stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej z odmą płucną brzezną o grubości 7-8 mm i odmą śródmięśniową i podskórną w tkankach miękkich klatki piersiowej po stronie prawej, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, przy czym oskarżony dopuścił się tego czynu po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, za które wymierzono mu karę dwóch lat pozbawienia wolności. Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie oraz na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego D. J. nawiązkę w kwocie 4.000 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zarzucając wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art.

438 pkt 4 kpk. Obrońca podniósł, iż Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności przecenił wagę okoliczności obciążających niedostatecznie zaś uwzględniając istotne okoliczności łagodzące, nie biorąc m. in. pod uwagę tego, że zdarzenie miało charakter spontaniczny, a ciosy wymieniane były wzajemnie z pokrzywdzonym, którego celem było również rozstrzygnięcie wzajemnych sporów na drodze siłowej, ponieważ sam dążył do bezpośredniej konfrontacji z oskarżonym.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w granicach jej dolnego zagrożenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za zasadną. Zarzut rażącej niewspółmierności kary wywiedziony przez obrońcę na podstawie art. 438 pkt 4 kpk jest zasadny wtedy, gdy kara wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru określonych w art. 53–56 kk. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 II KK 156/17).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadny tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonemu w sposób jasny i niebudzący wątpliwości wskazał w uzasadnieniu orzeczenia jakie okoliczności obciążające oraz łagodzące wziął pod uwagę. Należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowi istotną okoliczność łagodzącą zaś jego uprzednia karalność jak i działanie w warunkach recydywy stanowią istotne okoliczności obciążające. Rację ma jednak obrońca, iż wymierzając oskarżonemu karę Sąd ten nie wziął pod uwagę okoliczności dotyczących zachowania pokrzywdzonego. Zgodnie z art. 53 § 2 kk wymierzając karę sąd uwzględnia m. in. zachowanie się pokrzywdzonego. Okoliczności wpływające na wymiar kary dotyczą nie tylko czynu, sąd bowiem ma także mieć na uwadze postawę sprawcy i pokrzywdzonego oraz wzajemną relację między nimi. Jak wynika z przeprowadzonych przez Sąd I instancji dowodów i ustalonego na ich podstawie prawidłowo stanu faktycznego sprawy, do spotkania oskarżonego z pokrzywdzonym doszło na skutek wcześniejszej emocjonalnej rozmowy telefonicznej między nimi. Jak wynika z zeznań świadka K. J. mężczyźni kłócili się przez telefon, a pokrzywdzony zaproponował bezpośrednie spotkanie z oskarżonym. Po przyjeździe oskarżonego w okolicę posesji, na której przebywał pokrzywdzony ten wyszedł do niego pomimo tego, że jak słusznie zauważył obrońca, mógł uniknąć bezpośredniej z nim konfrontacji, nie opuszczając jej. Po wyjściu zaś do oskarżonego D. J. zaczął kłócić się z nim, obaj mężczyźni wymieniali zdania, co również wynika z zeznań K. J. jak i D. W., a następnie doszło do konfrontacji z użyciem siły. Mając na uwadze powyższe, zachowanie pokrzywdzonego, który również dążył do bezpośredniej konfrontacji z oskarżonym, a wręcz zaprosił go do przyścia i spotkania z nim, wyszedł do niego, kłócił się z nim, nie może pozostać bez wpływu na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego. Oskarżony nie zaatakował bowiem przypadkowej osoby, ale osobę, która była aktywna w konflikcie z nim.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż kara wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji nie wyrażała w pełni prawidłowej oceny okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk i w realiach niniejszej sprawy należało uznać ją za karę rażąco surową. Prawidłowa ocena okoliczności, które Sąd Rejonowy wziął pod uwagę przy wymiarze kary uzupełniona o uwzględnienie zachowania się pokrzywdzonego nakazywała złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary do roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Kara wymierzona oskarżonemu w tej wysokości wyraża prawidłową ocenę

stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw, jak i pozostałych okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk, w tym uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze. Z uwagi na kolejne skazanie oskarżonego za czyn z art. 158 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 28 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt V K 873/16 za czyn popełniony w niedługim czasie po zdarzeniu z udziałem pokrzywdzonego w niniejszej sprawie niemożliwe stało się jej złagodzenie w stopniu zbliżonym do dolnych granic ustawowego zagrożenia, o co wnosił w apelacji obrońca.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, który nie uzyskuje dochodów, Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anita Jarząbek – Bocian SSR del. Justyna Dołhy